

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi D. S. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko E. S.

o ochronę dóbr osobistych,

zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 lutego 2009 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie

Cywilnej

w dniu 22 stycznia 2014 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 maja 2013 r.,

- I. oddala zażalenie;
- II. przyznaje radcy prawnemu K. P. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, podlegające podwyższeniu o należny podatek od towarów i usług.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę D. S. o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa D. S. przeciwko E. S. o ochronę dóbr osobistych, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sąd Apelacyjny z dnia 10 lutego 2009 r., sygn. akt I ACa .../09, ponieważ nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia, a ponadto została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 407 § 1 k.c.

Zdaniem Sądu przytoczone w skardze okoliczności nie uzasadniają wznowienia postępowania na podstawie art. 402 pkt 2 k.p.c. z powodu pozbawienia D. S. możliwości działania w sprawie. Poza tym skarga złożona w Sądzie w dniu 8 marca 2013 r. została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. D. S. o wyroku Sądu drugiej instancji dowiedziała się bowiem w dniu jego wydania, tj. dnia 10 lutego 2009 r., termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania upłynął zatem dnia 10 maja 2009 r.

W zażaleniu skarżąca zarzuciła, że postanowienie zostało wydane z naruszeniem art. 407 § 1 w związku z art. 403 § 2 k.p.c. oraz art. 410 k.p.c. i wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z treści skargi o wznowienie postępowania wynika, że wnosząca ją domagała się wznowienia postępowania z powodu nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym w K. w sprawie prowadzonej pod sygnaturą I C .../08. Świadczy o tym jednoznacznie zamieszczony po przedstawieniu okoliczności – zdaniem wnoszącej skargę – uzasadniających podstawę z art. 402 pkt 2 k.p.c. zwrot „wobec powyższego postępowanie w I instancji było nieważne”. W celu uzasadnienia tej podstawy D. S. podniosła, że w postępowaniu toczącym się z jej powództwa przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w K. (sygn. akt I C 1.../11) zeznający w dniu 17 stycznia 2013 r. sędzia S. R., który prowadził sprawę I C .../08, stwierdził, że nie posiadał specjalistycznej wiedzy, aby osądzić sprawę. Mimo tego nie powołał biegłego dla wyjaśnienia kwestii wymagających wiadomości

specjalnych. Ponadto zarzuciła, że Sąd Okręgowy nie pouczył jej o obowiązku powoływania dowodów w sprawie.

Oceniając te okoliczności z punktu widzenia wskazanej przez D. S. podstawy wznowienia postępowania, Sąd Apelacyjny uznał, że nie zachodzi przewidziana w art. 402 pkt 2 k.p.c. podstawa wznowienia w postaci pozbawienia strony możliwości działania. Nie stanowi bowiem w rozumieniu przytoczonego przepisu pozbawienia strony możliwości działania pominięcie przez sąd wskazanego przez stronę środka dowodowego albo niezgłoszenie przez samą stronę dowodu wskutek niedostrzeżenia jego znaczenia w sprawie. Uchybienie art. 5 k.p.c. mogłoby natomiast uzasadniać wznowienie postępowania gdyby spowodowało pozbawienie strony możliwości działania. Tymczasem z analizy akt sprawy nie wynika, aby taka sytuacja zaistniała w sprawie.

Odrzucenie skargi o wznowienie postępowania z tego powodu, że nie zachodzi podstawa wznowienia w postaci nieważności postępowania spowodowanej pozbawieniem strony możliwości działania oraz wniesienia skargi opartej na tej podstawie po terminie nie zostało zakwestionowane w zażaleniu. Skarżąca zarzuciła natomiast, że nie ma podstaw do odrzucenia skargi z tego powodu, że nie zachodzi podstawa wznowienia przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. Zarzut ten nie może jednak odnieść skutku, albowiem skarga – co jednoznacznie wynika z jej treści – nie została oparta na tej podstawie wznowienia. W konsekwencji bezskuteczny jest także zarzut naruszenia art. 407 § 1 i art. 410 § 1 k.p.c., ponieważ zostały one powiązane z podstawą wznowienia przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 k.p.c.). Przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu jest oparte na § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).